

Blod. Først beslaglagt som utugtig, siden anerkendt som fuldblodsmodernistisk. Foto: Pixabay

Broby-Johansen bløder stadig igennem

Inger Tejlgaard Olesen Ravn

DIGTSAMLING: *Blod*

Forfatter: Rudolph Broby-Johansen

Opr. udg. 1922, genudg. 2022

Forlaget Æther

Med sin helvedesrøde indbinding overskinnede en bog alle andre på dette års Bogforum.

Rudolph Broby-Johansens *Blod* er blevet genudgivet i 100-året efter, den første gang *ikke* så dagens lys. Nøk blev den udgivet i 1922, men i samme åndedræt også beslaglagt og forbudt.

Siden er udgivelsens fortælling med beslaglæggelse og retssag tilnærmelsesvist blevet en del af værket.

Og fortællingen fortsætter:

Fra Morten Things efterskrift *Den blodige civilisation* i 1968 til *Opbyggelig Usædelighed* af Hanne Roer i 2014: Hver udgivelse, der er kommet til, er blevet fulgt af nye vise ord om og fortolkninger af værket – som ringe, der spreder sig i vandet og skaber uro og bølgeskulp.

Per Stounbjerg, der indleder denne udgivelse har begrænset sig til lidt under fem sider, hvor han konstaterer, at *Blod* for længst er blevet gymnasiepensum, og at ”*Blod* fremmaner et vrængbillede af en forvredet, driftsbesat verdens gru.”.

Mens jeg distræt overvejer, om "vrængbillede" er et nyt ord, jeg ikke kender, eller om det er Per Stounbjerg, der ikke kender ret og vrang, tænker jeg, at det helt afgørende stadig er de 16 digte i *Blod*.

Ikke overraskende er genudgivelsen nu optrykt i 3. oplag.